

Jeśli od najwcześniejszych lat rodzice nie podzielą się z dzieckiem prawdami o Bogu, w przyszłości praktyki religijne będą dla niego nic nie znaczącymi gestami. Nie pokocha ono Boga, o którym nic nie wie. Kiedy i w jaki sposób trzeba rozwijać religijność dziecka?

Zwykło się przyjmować, że niemowlęctwo (od urodzenia do pierwszego roku) jest okresem bez religijności. Tymczasem już w drugim półroczu widać prawie religijne zachowania – dziecko jest zdolne nauczyć się prostych gestów religijnych. Na przykład, zapytane przez rodzica, jak się modli, składa ręce. Od pierwszego roku życia zaczyna obserwować i naśladować zachowanie ojca i matki.

Warto zauważyć, że pierwsze wyobrażenia religijne pozostają na całe życie. Jest to tzw. prawo trwałości pierwszego wrażenia. †

w jakim wieku trzeba dziecko zacząć uczyć się modlić?

Rozmowę z Bogiem warto rozpocząć już wówczas, gdy dziecko zaczyna mówić. W okresie po-niemowlęcym (od roczku do trzech lat) potrafi ono już powtarzać proste modlitwy. Jest to religijność „za matką”. Później pomocą w modlitwie mogą służyć proste pytania, na przykład: „Za co chcesz podziękować Jezusowi?”, „O co poprosisz Pana Boga?”.

Modlić się trzeba prosto i krótko, gdyż dziecko nie jest w stanie skupiać uwagę przez dłuższą chwilę. Nie wolno zmuszać do modlitwy, gdyż się zniechęci.

Uczenie modlitw Kościoła katolickiego można odłożyć na czas, kiedy dziecko będzie uczestniczyło w katechezie, ponieważ trzeba wytłumaczyć ich treść.

Czy warto zabierać dziecko na Mszę?

nak udział w nabożeństwie jest zakłócony „niewłaściwym” zachowaniem dziecka. W takich

sytuacjach rodzice nie powinni się denerwować, lecz zachować spokój i powagę. Dziecko musi wiedzieć, że przeszkadza w ważnym wydarzeniu. W pewnym momencie zacznie naśladować spokój dorosłych. Niewskazane jest powtarzanie zwrotów typu „ucisz się", „przestań się wygłupiać", gdyż następnym razem nie pójdzie z ochotą do kościoła.

Jaką rolę odgrywa wspólne obchodzenie świąt liturgicznych?

W wychowaniu dziecka trzeba więcej uwagi zwracać na rok liturgiczny przeżywany w rodzinie (nie tylko Adwent, Boże Narodzenie, Wielki Post, Wielkanoc, lecz także pierwsze piątki i soboty miesiąca, nabożeństwa majowe, czerwcowe, październikowe itd.). Wspólne świętowanie zbliża duchowo rodziców i dzieci, a także kieruje ku Bogu.

Jak odpowiadać na pytania dziecka o Bogu?

Rodzice często obawiają się rozmawiać z dziećmi o Wszechmocnym, gdyż pytania maleństw czasami mogłyby zaskoczyć nawet kapłana. Wyobraźnia dziecka jest nieograniczona, dorośli zaś nie zawsze patrzą na świat z tej samej perspektywy. O Bogu dzieciom należy mówić językiem bardzo prostym i serdecznym. To, co się mówi, powinno być tak formułowane, aby później nie trzeba było nic odrzucać i zmieniać, a jedynie poszerzać. Na pytanie dziecka „Kto to jest Bóg?" można odpowiedzieć na przykład: „Bóg jest Stwórcą świata". Prawda o wszechmocy jest bliższa aniżeli prawda o przebywaniu Pana w sercu człowieka.

Gdzie szukać odpowiedzi na niepokojące pytania?

„Biblia dla Dzieci" z obrazkami i skróconymi tekstami może służyć pomocą w poznaniu i pokochaniu Jezusa Chrystusa. Pismo Święte ukazuje Boga, który kocha człowieka, a miłość dla dziecka jest sprawą najważniejszą. Wyraża się ona w trosce rodziców, którzy mogą mu powiedzieć: „Widzisz, że mamusia i tatuś bardzo Cię kochają. Miłość Boga jest o wiele większa od miłości mamy i taty". Na ile istotny jest własny przykład?

Rodzice muszą pamiętać, że ich dziecko będzie

Rodzice muszą pamiętać, że ich dziecko będzie przyjmowało wartości nie tyle przez nich wyznawane (o których mówią), ile rzeczywiście na co dzień stosowane. Dlatego tak istotne jest wspólne z ojcem i matką uczestniczenie w niedzielnej Mszy św., codzienna modlitwa, spełnianie dobrych uczynków, pomoc potrzebującym itd. Dzieci muszą odczuwać, że matka i ojciec wierzą i ufają Bogu, który jest największą wartością ich życia.